

הנוה, מפניו שלא למד ישראל צדק.

פרק ו' נישב

תא חוו, פמה שנין יתיב הוה צדיק, דלא חוא לאבויו עשרין ותרין שנין. הא איננו יתבו במצרים, עשרים ותרין שנין, לכל שבט ושבט מאיננו עשר שבטים דזובינו ליה, לפום חושבנא הו מאתן ועשרין שנין לכלחו, דל מנייהו עשר שנין, דגניתו לוון בדיןא דלעילא, בגין עשר שבטים קדיישין דמיתו תפמן במצרים, אשთארו מאתן ועשר, הרא הוא דכתיב,

(בראשית מב ב) רדו שמה.

תא חוו, בד גרמו חובין, והאי שבת לא אנתניר בדכא יאotta, דכתיב (ירמיה ז כב) ולא תוציאו משא מabitיכם ביום השבת. לא תטלון עליכון מטולא דחובין, דהוה מגין עליכון מניהם, يوم (דף ג' ע"ג) השבת.

ולא שמעו ליה לנביאה, ואיתער עלייהו (יקרא כו כה) חרב נוקמת נקם ברית. מאן ברית, דא שבת, דכתיב (שמות לא טו) לדורותם ברית עולם. וברית מליה, דכתיב (ירמיה יא טו) ובשר קדש יעברו מעלהיך. וברית צדיק דזובינו ליה.

וכלא בחד דרגא, שבת, וברית מליה, וצדיק. ורוא דא, (עמוס ב' ז) על שלשה פשיין ישראל ועל

שלא היה קודם לבן. דאמר רבי יצחק, עד שעמד יעקב באוטו מקום, לא נגלהה עליו השכינה.

כיוון שראה יעקב כה, ידע שהמקום גרים לו, והקיז משנתו, ונתיירא שמא דבר אחר היה, וישכב בבחילה. אמר ליה קידשא בריך הוא, יעקב, לא כה הוא, אני ה' אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק, ועוד הארץ אשר אתה שוכב עלייה לך אנטגה ולונרעך. ולא אתגלה לאומה אחרת, בגילוי השכינה על הארץ.

אמר רבי יוסי, מהו אשר אתה שוכב עליה. אלא כשם שאתה שוכב עליה ונבואה עמה, כה ורעד הנבואה תהיה מצויה עמם, ולא עם אומה אחרת.

ר' יעקב פתח, (ישעה כו ז) ייחן רשות כל למד צדק. תניא, אמר רבי יעקב, ווי שהרשע ייחן בעולם תוה, זה זרעו של עשו הרשע. ומפני מה יש להם חן וرحمם. מפני שזרעו של יעקב לא למד צדק. בארץ נבות עול, זו ירושלים, שהיא ארץ נבות.

מהו לעיל, אמר רבי יעקב, אוירא דארעא ישראל מחכים. ומרמו נבואה. וזרעו של עשו יעול האoir והגבואה. מפני מה, מפני שזרעו של יעקב לא ראה גאותה, ואיןם עוסקים בתורתה, ועל כן ייחן רשות ויעול טוב הארץ והגבואה. רבי יהודה ברבי יהושע אמר, ייחן רשות, אלו אומות העולם שיש להם ממשלה בעולם

ארבעה לא אשיבוג, וכלבו תלי במכרם בפסח צדיק. וכדיין שרו לאשתעבדא שבע על חטאיהם. ואתגוזר עלייהון בגליתא דבלל, שבעין שניין, בחובין דשmeta ויזבל, דתליךן בשבת הגadol, ושבת סתם. ולבתר אותו לארעא קדישא, ואתיישבו בה ארבע מאות ועשרין שניין, לתשולם שבעין שבועין, ושביעין שניין, עשרה שניין לכל יומא, מאינון דינקיון משבייעי, דשבת הגדל אוֹף הַכִּי אַיְקָרִי שְׁבֵיעִי מִתְתָּא ליעילא. דכליל פאחד זכור ושמור. ולבתר אתקימיו ארבע מאות ועשרין שניין בארעא, על חילא דאוריתא, דהוו מתעסקי.

ובכ' גראם חובא דשנאת חנמ, אתערוי שנאת חנמ דבקדמיתא. הַדָּא הוּא דכתיב, ויישנאו אותן לההוא וכאה. וכדיין יהיב לוֹן קידשא בריך הוא, ביד מאן דסני לוֹן שנאת חנמ. הַדָּא הוּא דכתיב, באדום, (חוואל להז) יען היה לך איבת עולם ותגר און בני ישראל על ידי קרב.

וכדיין אתהפרע מפיהו, על ידו מנינא דאיינון שניין, דחסרו מראה דשבע על חטאיהם. תא חזי, כד תמנני עשרים ותרין שניין שבע זמגין, לכל חד מאינון עשרה דזבינה ליה, והוא להו אלף וחמש מאות וארבעין. וכדיין יתער פורקנא דישראל, כצפרא דשארת

לאנדרא זעיר זעיר, עד שבעה עשר שניין, דאסטלך הוהא צדיק דרגא דטו"ב, הַדָּא הוּא דכתיב יוסף בן שבע עשרה שננה היה לרעה את אחיו. דהא כדין יתחוי למקם בפרץ, קמי מפת דינא, דהא אשתלימו חובי עלמא, וכדיין (עובדיה א י"ז) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום.

וכדיין יתער קידשא בריך הוא טבון סגיאין על ישראל, ותבע עלボנהון, ועלבונא דאוריתא, דאוקדו בנורא. ודמא דאיינון דatakטלו על קדושת שמייה. וכדיין יתרעא יוסף לאחוה, (שעה יא י"ז) אפרים לא יקנא את יהודה ויהודה לא יצור את אפרים.

תא חזי דהכי הוא, דתנן בשבעה עשר בתמו בויטל התמיד, ובתשעה באב חרב בית מקדשא. כדאמר רבוי יוסף, מגליגין זכות ליום זפה, וחובה ליום חיב. דביהיא ליליא אפיקו דבה רעה על ארעא קדישא, ואריםמו קלהון בביבה, ואתקבעת לדרי דרין.

ודוק ותשכח, מדברתל התמיד, הדוה מביר על חובייהון, עד דאתהרבי בי מקדשא, בין בומנא קדרמה בין בומנא תנינה, עשרין ותרין יומין, לקבל איינון עשרין ותרין שניין דלא חמא ההוא צדיק אף יקראי דאבא, לאחזה חכמה עילאה, דהא בהא תליא.

סתורי תורה
 פתח תהוא יודהי ואמר, (תהלים עג כה) ואני קרבת אליהם
 לי טוב וגוי. תא חוו, כד בר נש אתקריב
 לאורייתא דאקרי טוב, דכתיב (שם קיט עט) טוב לי תורה
 פיה, כדין אתקריב לקודשא בריך הוא דאקרי טוב,
 דכתיב (שם קמה ט) טוב ה' לפלו. וכדין אתקריב למשיח זבחה.
 בכמה דעת אמר, (שעה ג) אמרו צדיק כי טוב, וכד איה
 זבחה, שכינתה שריא עליה, ואוליפתליה רזין עילאיין
 באורייתא. בגין דשכינתא לא אוזדווגא אלא בטוב,
 דהא צדיק וצדוק בחדא אולין.

תא חוו, כד ברא קודשא בריך הוא עולם, קיים ליה
 ושותיל על הנحو שיתה יומין עילאיין, ושביעאה
 דעליהו, דבגניהו דשביעאה דאקרי צדיק, מותגין
 עילאיין ותתאיין, ועליה קיימין, וביה מסתמכין, והוא
 יסודא ושרא דילוחן.

הדא הוא דכתיב, (תהלים קמה ט) עיני כל אליך ישברו וגוי,
 עיני כל אליך ישברו, לההוא משח רבות עלאתה,
 דנגיד ממוchar סתימה דבל סתיימיין, להאי כל. וכדין
 אתה נתנו לך את אכלם בעתו, דהאי כל פד אתה
 לכלת, דאייה בנסת ישראל. וכדין הוא למירחים על
 עולם, וכלתו עלמין בחדו בשעשוועא.

וכדין מה כתיב, (שם קמה ט) פותח את יך וגוי. וזה רעועא

והא איתערו חבריא, כד חרב מקדשא מוצאי שפת
 היהת, ומוצאי שביעית, ומשמרתו של יהויריב
 היהת, והלויים עומדים על דוכנים, ואומרים שיריה: (תהלים
 עד כ-כט) יגוזו על נפש צדיק וגוי ויהי ה' לי למשגב וגוי,
 וישב עליהם את אונם וגוי, ולא הספיקו לומר יצימות
 ה' אלהינו, עד שבאו גוים וכבושים. דהא אי אמרו ליה,
 לא הויה לנו תקנתה.

ומוצאי שפת, חכמתא סגיאת קא רמי, דנפקו משבת
 דהוה רפואה למכתהון. ומוצאי שביעית, דחכו
 לגבי בנטש ישראל. ולא עוד, אלא דנפקו ממילה, ולא
 קיימאبشر קדש. ומשמרתו של יהויריב, כמה דעת
 אמר (ירמיה ב ט) עוד אריב אתכם נאם ה' ואת בני בנייכם
 אריב.

וזמן קודשא בריך הוא לאפקא לנו מגלוותא, הדא
 הוא דכתיב, (ירמיה ט ט) גילי מאד בת ציון הרייעי
 בת ירושלים הגה מלכך יבא לך צדיק ונושא הוא.
 ואי תימא אמרי משייחא מיהודה, מיזוף מבעי
 ליה. אלא דתרוייהו יתנון, בגין דקודשא בריך הוא
 לא מקופה שעכבר כל בריה, יהב מלכותא לדוד, בגין דהוה
 שעיראה לצדיקים, ושביעאה דאחים. ותכי הוא
 מלכותא דארעא, בעין מלכותא דראקייע.

דרעווין, דגנheit ממוּחָא סטימאה, להאי כל. וכיוון דהאי כל אטברך, قولחו עלמיין איטבריכו, הדא הוा דכתיב (שם קמה י) צדיק ה' וגוי, קרוב ה' וגוי, רצון יראיו יעשה וגוי.

וכמא דברא האי בעלמא עילאה, ברוז דשמיה קדיישא, הבי ברא בעלמא תטהה, שיתה ופאי קשות, וחד شبיעאה. בדכתיב, (קהלת ז י) גם את זה לעמת זה עשה האללים.

וכד גרמו חובין, ורדו לההוא כל דאיקי צדיק מאתריה, (דף ל ע"א) בדכתיב, (עמוס ב ו) על מכרם בפסח צדיק. אמר קודשא בריך הוा, אנא גורנא דיהא עלמא תטהה פגונא דעלמא עילאה, ויהא ההוא צדיק שליט על הארץ, ויהוון כל בני עולם, מתברכין על יdoi. הדא הוा דכתיב, (בראשית טט כב) בן פורת יוסף, דהא לית בכל שייפי גופה דיעבד פירין, אלא הא צדיק יסוד עולם. ובן פורת עלי עין, מא קא מייר.

אלא, כמה דהאי עין קיימה דגלגלא, דלא יכולא גלגלא לאתקיימה, אלא בבת עין דיליה. הבי יוסף איהו בעין לכל אינון שתא דסחרין ליה. מימנייה תלטא, ומשמא לא תלטא, ואיהו מקים לון. והכי איהו לכל עולם, דהא עלמא לא קיימה אלא על אינון שיתה, וشبיעאה דעליהו.